

# Hoofdstuk 1

**H**et was zover. De eerste dag van de zomervakantie. Voor veel kinderen de mooiste dag van het jaar maar niet voor mij. Terwijl al mijn klasgenoten de tijd van hun leven meemaakten in een volgepropte auto, ergens in een file onderweg naar Frankrijk, zat ik in een bus die zo goed als leeg was. Behalve ikzelf zat alleen de chauffeur erin en die reed zo hard hij kon van mijn woonplaats Amsterdam naar Heikneuter, de woonplaats van mijn oma. Ik staarde somber naar buiten, waar het ene na het andere weiland aan me voorbijtrok, en vroeg me voor de zoveelste keer af hoe ik deze vakantie door zou moeten komen.

‘Moet jij echt de hele vakantie bij je oma logeren?’ had Martijn vol afschuw uitgeroepen toen we in de klas moesten vertellen waar we naartoe gingen.

De rest van de klas was doodstil gebleven. Elske had haar arm om me heen geslagen en juf Sabine had ineens een vuiltje op haar lens, waardoor de tranen haar in de ogen sprongen. Zelfs Job, die nog nooit in zijn leven op vakantie is geweest, had me medelijdend aangekeken.

Ik had zo’n grote brok in mijn keel dat ik niet verder kon praten en dus had Esmee de rest van de klas uitgelegd waarom ik zo’n afschuwelijke vakantie tegemoet ging.

‘Mirthes ouders gaan in de zomervakantie naar Afrika om daar te helpen bij het bouwen van een school. Omdat de vliegtickets erg duur zijn, heeft Mirthes oma aangeboden om zolang Mirthe in huis te nemen.’

En dat was precies hoe het was. Ik had nog geprobeerd om mijn ouders op andere gedachten te brengen. Ik kon best mee, ik wilde wel extra klussen doen om mijn ticket zelf bij elkaar te verdienen, maar mijn ouders wilden er niets van weten.

‘Het is toch ontzettend lief van oma dat je bij haar mag blijven?’ had mijn vader geroepen terwijl hij me over mijn haar streek.

‘Het is toch helemaal niet raar om bij je oma te logeren? Esmee is toch ook heel vaak bij haar oma?’ had mijn moeder verbaasd gezegd en toen hadden ze elkaar aangekeken met zo’n mierzoete glimlach dat ik heel goed doorhad dat ze blij waren dat ze een paar weken van me af waren.

Terwijl ik in de bus zat, dacht ik aan Esmee. Esmee gaat inderdaad regelmatig bij haar oma logeren maar dat is ook niet zo gek. Ze heeft een heel hippe oma, die spijkerbroeken draagt, haar haren verft en ontzettend creatief is. Esmee heeft weleens verteld dat mensen haar oma soms voor haar moeder aanzien en dat begrijp ik heel goed. Ze gaan vaak samen winkelen of naar de bioscoop.

Mijn oma is heel anders. Ze draagt van die wijde soepjurken, heeft kort, grijs haar en slaapt iedere nacht met krulspelden in. Ze loopt met een rollator en vertelt altijd verhalen over vroeger. En of dat allemaal nog niet erg genoeg is, woont ze ook nog eens in het saaiste dorp van het land.

Ik schrok op uit mijn gepeins toen de bus ineens met gierende remmen stilstond en daarna midden op de weg een draai maakte. Ik ving de blik van de chauffeur op in zijn spiegel.

‘Sorry! Volgens mij heb ik de halte in Heikneuter gemist. We moeten effe een stukkie terug.’

Ik zei dat de chauffeur gerust door had mogen rijden, maar daar

wilde hij niks van weten. ‘Nee meissie, dat zou een zeer slechte service zijn. Daar doen we niet aan bij de busmaatschappij.’

Vijf minuten later stopte de bus opnieuw. ‘Dit is de enige halte van Heikneuter. Weet je zeker dat je hier moet zijn? Ik rijd deze route al vijf jaar maar er is nog nooit eerder iemand bij deze halte uitgestapt.’

Ik keek vertwijfeld door de openstaande deuren naar buiten. ‘Weet u wel zeker dat dit een bushalte is?’

De chauffeur wees naar een scheefgezakt, geel bordje in de berm. ‘Bu...lte He...euter’ stond erop. Ik zuchtte, trok mijn koffer tevoorschijn en stapte de bus uit. Terwijl de deuren van de bus achter me dicht zoefden, hoorde ik de chauffeur nog iets mompelen over een arm schaap. Raar, want nergens in de wijde omtrek was een schaap te bekennen.

Ik bleef een minuut of tien wachten bij de halte. Ik was ervan uitgegaan dat mijn oma me zou komen ophalen, maar kennelijk was dat niet in haar hoofd opgekomen. Of misschien was ze wel vergeten dat ik zou komen. Ik leefde even op bij dat idee. Ik kon natuurlijk gewoon bij de bushalte blijven staan, totdat de volgende bus zou komen. Dan zou ik naar een willekeurige stad kunnen reizen waar wel van alles te doen was. Ik kon in een hotel overnachten en net zo lang uitslapen als ik wilde. Ik zou eindeloos lang tv kunnen kijken en in het hotel kon ik vast ook wel wat te eten krijgen.

Ik veegde wat vogelpoep van het bushaltebordje, bestudeerde de dienstregeling en zuchtte diep. De volgende bus zou pas over twee dagen komen. Twee dagen, en dat terwijl het zweet me nu al over mijn rug gutste. Bovendien had ik maar 10 euro bij me en dat was waarschijnlijk ook niet genoeg geld om voor meer dan een maand een hotelkamer te betalen.

Er zat dus niks anders op. Ik pakte mijn koffer op en volgde het smalle zandweggetje naar Heikneuter.

Een kwartier later stond ik eindelijk bij oma op de stoep. Mijn koffer was in dat kwartier minstens 30 kilo zwaarder geworden, mijn haar hing in natte slierten voor mijn gezicht en mijn tong voelde aan als schuurpapier. Terwijl ik aanbelde en op mijn koffer ging zitten wachten tot oma open zou doen, kreeg ik steeds meer medelijden met mezelf. Vijfenvijfde week zou ik hier moeten blijven, 38 dagen, 912 uren. Ik kon wel huilen!

## Hoofdstuk 2

‘Lieve kind, daar ben je dan!’ Oma deed de deur wijd open en ik sleepte mijn koffer over de drempel. Ik voelde een natte zoen op mijn wang en rook de geur van oma’s eau de cologne. Een soort parfum dat ik van oma geen parfum mag noemen, omdat het eau de cologne is. Hou het er maar op dat het parfum is met een bejaardenluchtje.

Gelukkig was het in oma’s huis een stuk koeler dan buiten.

‘Ik wilde wel naar de bushalte komen, hoor’, zei oma. ‘Maar toen ik bij de hoek van de straat was, werd ik zo duizelig van de warmte dat ik maar weer omgekeerd ben.’

Haar kin trilde een beetje en even voelde ik iets van medelijden met haar. Het moet geen pretje zijn om zo oud te zijn dat je bijna niks meer kan.

‘Wil je wat drinken?’ Ik heb speciaal voor jou van die priklimonade gekocht. Daar houdt de jeugd van tegenwoordig toch van?’ Ik knikte beleefd. Ik had geen idee wat priklimonade was, maar ik had zo’n dorst dat ik zelfs wel slootwater wilde drinken. Gelukkig bleek priklimonade gewoon cola te zijn en oma bood me drie glazen achterelkaar aan, die ik alle drie meteen leegdrank. Daarna liet ik per ongeluk een heel harde boer maar gelukkig is oma nogal doof.

‘Heb je een goede reis gehad?’ vroeg oma vriendelijk.

Ik knikte. ‘De buschauffeur reed eerst de halte voorbij’, begon ik maar oma wuifde mijn woorden weg en begon een heel verhaal over vroeger.

‘Toen je moeder nog klein was, was een ritje met de bus een heel bijzonder uitje. Ze vond het altijd enig! We gingen bijna nooit met de bus, daar hadden we geen geld voor en bovendien is alsmaar zitten niet goed voor een mens, maar áls we gingen, dan trok je moeder altijd haar zondagse jurkje aan.’

Oma bleef maar praten en ik knikte af en toe van ja, schudde af en toe van nee en maakte soms op goed geluk een brommend geluid dat van alles kon betekenen. Ondertussen nam ik de woonkamer in me op. De laatste keer dat ik hier was geweest, was al even geleden maar er was niet veel veranderd. De houten klok hing nog steeds aan de muur, de kanten gordijntjes hingen nog voor de ramen en de muren hingen vol met foto’s van mijn moeder en mijn oom van toen ze nog klein waren. Het enige wat me veranderd leek, waren de kussens op de bank. Er lagen altijd al veel kussens op maar nu leek de bank wel verdwenen te zijn, zo veel kussens lagen er.

‘Haakt u nog steeds kussenhoezen?’ vroeg ik toen oma eindelijk uitgepraat was.

Het leek wel alsof er vuurwerk ontplofte onder oma’s stoel. Ze schoot omhoog, viel weer terug in haar stoel en trok wit weg. Ik was even bang dat ze flauw zou vallen maar toen ging ze rechtop zitten, wees met een trillende vinger naar me en zei met een ijzige stem: ‘Haken? Natuurlijk niet. Dat heb ik nooit gedaan. Ik bréí!’

Ik voelde mijn wangen gloeien.

‘O’, was alles wat ik met een piepende stem wist uit te brengen. Oma’s gezicht verzachtte wat toen ze doorhad dat ik geschrokken was. ‘Je weet toch wel wat het verschil is tussen haken en breien?’

Ik dacht na maar ik had werkelijk geen idee.

‘Tjonge, leren ze die meisjes van tegenwoordig dan niks meer op school?’ Oma stond hoofdschuddend op en schuifelde op haar pantoffels naar een grote mand die in de hoek van de kamer stond. Ze haalde er twee lange, dunne stokken uit.

‘Kijk, dit zijn breipennen. Als je breit, neem je in allebei je handen een pen. Met haken gebruik je een haaknaald. Die is korter dan een breipen en heeft een kromme punt.’

Ik knikte om te laten zien dat ik het begrepen had.

Oma ging weer zitten en stak me de breipennen toe.

‘Hier, houd maar bij je. Ik ga je deze vakantie leren breien. Je bent er oud genoeg voor. Toen ik jouw leeftijd had, breide ik mijn eigen onderbroeken.’

Nu was ik degene die wit wegtrok. Ik zag al helemaal voor me hoe ik na de vakantie bij het omkleden voor de gymles uitgelachen zou worden door de andere meiden uit mijn klas als ze zagen dat ik een wollen kriebelonderbroek aanhad.

‘Natuurlijk is een onderbroek een project voor gevorderde breisters. Maar als we vandaag nog beginnen, zou je aan het eind van de vakantie toch een paar pannenlappen af kunnen hebben.’

Oma knikte tevreden en ik knikte maar terug.

Leren breien. Als er iets was waar ik geen zin in had, was het dat wel. Maar aan de andere kant, wat kon ik anders doen in Heikneuter?

Oma wees naar de mand.

‘Daar zitten ook bolletjes wol in. Misschien wil je zelf wel een leuk kleurtje uitzoeken.’

Maar nog voor ik dat kon doen, ging de bel.

‘Ach, wie kan dat nou zijn? Ik verwacht helemaal geen bezoek.’

Oma schoof naar voren in haar stoel. Ik schudde mijn hoofd.

‘Blijft u maar lekker zitten, oma. Ik zal wel even voor u open-  
doen.’ Zelfs een deur openen, leek me beter dan breien.